

2153. 1ste Beh. af Lovf. om

Otteoghalvtredstindstyvende Møde.

Fredagen den 26de Januar Kl. 1 1/2.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Brugen af Kirkerne.

(Lovforslaget findes i Tillæg O. Sp. 231 ff; 3die Behandling i Folkethinget findes i dettes Tidende Sp. 391A)

Sagen fattes under Forhandling.

Ministeren for Kirke og Undervisningsvæsenet:

Det foreliggende Lovforslag er jo som bekendt indbragt ved privat Initiativ i det andet Thing. Da imidlertid de i Lovforslaget indeholdte Bestemmelser dels vare saadanne, som allerede havde været undergivne en udførlig Behandling i Kirkekommissionen, under hvilken Behandling de fandt en meget almindelig Tilslutning, dels saadanne, som af det Væsentlige vare overensstemmende med de Forskrifter, der allerede efter Anordningen af 2den Oktober 1862 ere de gjældende, kunde jeg i det Hele slutte mig til det indbragte Lovforslag. Men i det Udvalg, som blev nedsat, undergik Lovforslaget en fuldstændig Omdannelse, som vistnok i det Væsentlige var af formel Beskaffenhed, men dog ogsaa indeholdt Forandringer med Hensyn til Realiteten. Hvad disse angaar, skal jeg nu ikke opholde mig videre ved dem paa det nærværende Standpunkt af Sagens Behandling; men jeg tror dog allerede nu at maatte gjøre opmærksom paa et enkelt Punkt, nemlig det, som indeholdes i det sidste Punktum af Lovforslagets § 5. Som det vil ses, gaar denne Bestemmelse ud paa, at, naar der iblandt dem, som have løst Sognebaand, findes mindst 10 Familiefædre, Enker eller andre Personer med Husstand, som ønske, at den Præst, til hvem de have sluttet sig, skal holde Gudstje-

Brugen af Kirkerne. 2154

nefte for dem i deres Sognkirke, skulle de have Ret dertil, saafremt Kirken ikke er i anden Brug. Denne Bestemmelse fandtes som sagt ikke i det af Forslagsstillerne indbragte Lovforslag, ligesaa lidt som den paa nogen Maaade blev omtalt under Forhandlingen i Kirkekommissionen om Kirkenes Benyttelse, og det er jo siensynligt, at den baade direkte og indirekte vilde være i Stand til at kunne udøve en meget omfattende og indgribende Indflydelse. Men dertil kommer, at den utvivlsomt maa komme til at udøve en foregribende Indflydelse paa Afgjørelsen af andre, stikkelige Forhold, og det saadanne Forhold, som hverken staa eller kunne sættes i Forbindelse med nærværende Lovforslag, Forhold, som ganske sikkert ogsaa senere ville komme til Forhandling paa Rigsdagen, men som i høj Grad træve en særlig Behandling og en fuldstændig Overveelse af dem i deres Helhed. Af disse Grunde maatte jeg meget bestemt modsætte mig Optagelsen af en saadan Bestemmelse, og jeg maa derfor ogsaa nu finde mig foranlediget til — forsaavidt det ikke sker fra Thingets Side, og navnlig forsaavidt Udvalget ikke bliver nedsat — at stille Forslaget i saa Henseende, idet jeg her blot vil gjentage den Erklæring, jeg har afgivet i det andet Thing, at jeg ikke vil kunne indstille Lovforslaget til Stadsfæstelse, naar det indeholder denne Bestemmelse.

Talseren:

Der er faare Meget i det foreliggende Lovforslag, som efter min Mening er urigtigt. Dette gjælder baade, hvad der er optaget af ældre Bestemmelser, og i særdeleshed det Nye, som er kommet til, og navnlig er der eet Punkt, som jeg efter den Betragtning, jeg har af Kjøbstadsforholdene, ikke paa nogen Maaade kan forstaa mig med, nemlig det, at Dispositionsretten over Kirken er heilagt til Sognepræsten og den residerende Kapellan. Det er muligt, at den Betragtning kan have sin Gyldighed paa Landet, at det er Præsten, der disponerer over Kirkens Be-